

Kohhe ustus, waid essite järrele kulas. Ja sedda teggi temma ka nüüd, ühhelegi san-na sest lausumatta, nenda et keelmatte Jür-rige kihlamisse jodud walmistati.

Keik ümberkaudsed Moisionikkud, ning ka Jürri ja Tio selts palluti kokko; ja kui Preilnit pididi kihlatama, kutsuti ka neid omma Woðrastega señna. Algga kohhe kui nad ollid sisse astund, kulusas Herra neile, et ta neidsinggusi asjo neist teada sa-nud, mis tedda aiand neid müma, ning selle wihhaga ütles ta: Se, kelle omma nüüd ollite, kandko hoolt teie eest — Hob-bosed on walmis, teid ärrawima.

Sedda neile sündiwad, ei lootnud ennam se, kes ni wägga neid olli ärralaitnud, ja Jürri ja Tio jäid otse kui mahhalõdud — Prielin ja Praua ehmatasid nisammoti. Sest Herra olli õigust-teggia mees küt; siiski, mis ta arwas õige ollewad, ei sen-na tohtind teine putuda. Ommeti küsis Praua: Mis kurja nemmad siis on tei-

nud? — Sedda üttelgo neile nende ennese süddame-tunistus, kostis Herra. Siis ka-ub kaup! hädis Tio, sest meie südda-med on selged. Herra wastas: willi, mis selge, tõstab hinda — kerge ka-ub tule kätte. Olleme teid armastanud kui issa! ütles jälle Tio, näggite kül meie halledust, kui ni haige ollite. On ka sedda halledust mis pettab, wastas Herra. Algga kui teie haigus hakkas wa-uma, kostis Jürri, siis tulli sesamma Tio, rõmo nuttes, sedda meile räkima — kust se tousiis kui süddamest? ja mis süddamest touseb, touseb taewa. — Minna ollen teid minud! hädis Herra nüüd waljo samaga, wottis Kirja kallitsest ja andis sedda Kubjale, üteldes: se kulu-tab, kelle omma nemmad on; hobbosed on walmis, neid señna wima. — Sõgo omme-ti nemmad ja nende woðrad enne weel al. Teggi ukse lahti, ja satis neid ja nende seltsi minnema.

Woib kül arwata, mis raske melega